

Basa Jawa - Javanese

Apa Bisa...

Miturut John Shortell
Hak cipta © 2004 nganti 20 21

Iki crita sing bakal ngejutake sampeyan lan bisa uga sampeyan angel nampa apa sing sejatine kedadeyan. Yen sampeyan wis ngalami " Ajaib kaya " acara dhewe , utawa wis seksi siji , saiki ngerti sing ora piyambak lan 's ok kanggo pirembaran bab iku. Akeh mukjijat-mukjijat kasebut kedadeyan lan masarakat ngilangi dheweke amarga polahe wong ing sekitare. Aku dikaruniai ibu sing percaya marang mukjizat lan nuwuhake prekara sing ana ing njero ati.

Iki bekas ' t mung crita, iku ' s kesempatan kanggo sinau sing apa-apa bisa urip dhewe. Liwat crita, aku bakal ngomong babagan sing aku sinaoni lan kepiye supaya bisa praktek lan ngembangake katrampilan kasebut , sing dakkarepake, kabeh duwe.

Aku ora mung ngira-ngira apa sing dibutuhake , sanajan awal uripku aku percaya karo apa sing aku ngerti kanthi intuisi lan nalika aku umur 28 taun, aku wiwit aktif nglatih , nglatih lan ngembangake katrampilan kasebut nganti crita iki ora mung bisa ditindakake , nanging mbok, mbok, malah ora bisa dihindari . Niat iku nuduhake sing sampeyan bisa sinau skills lan nggawe pangowahan ing gesang preduli saka ing kahanan golek dhewe ing .

Yen sampeyan kepengin bisa ngontrol urip lan kahanan banjur waca banjur hubungi aku supaya kita uga bisa miwiti proses kasebut. Yen sampeyan wis sing ing kontrol kabeh lan iku Gamelan sailing kanggo sampeyan sampeyan kaya kula. Aku iki ora looking for apa kaya aku aturan kene , amarga aku wis sukses lan nggawe kaelokan cilik wis ing gesang kawula. Apa aku temen maujud punika sing apa iki ana kanggo kula nalika aku ana 28 ngaktifake d kula kanggo gampang mulangi wong apa apa aku. Sajrone urip, aku bakal ngomong babagan iki marang wong liya lan dheweke ora ana ing papan sing ditampa utawa dingerteni apa sing dakkandhakake. Iki uga sampeyan uga. Karo sawetara wong, wulangan kita yaiku supaya luwih apik nuduhake karo wong liya sing wis ngerti. Kanggo sampeyan sing ngerti informasi iki dhewe dadi prioritas utama .

Sing dakkarepake kanggo sampeyan, aku yakin manawa ana regane ing kene, sanajan mung ngilangi es yen samubarang sing kita anggep mokal kasunyatanane bisa uga bisa uga...

Ya, critane aku turu ing rodha mobilku lan mlayu menyang tiang lan sore mau ing unit perawatan intensif lan staf medis ora ngarep-arep aku urip ing wayah wengi. Dina candhake pengin njupuk 1.5 paru-paru lan sawetara organ liyane 2,5 dina mengko aku metu saka rumah sakit tanpa operasi.

Dadi... ..

Apa Bisa Nalika... ..

- Aku ngerti tujuane dhewe
- Aku percaya yen aku gelem nuruti semangat lan kekarepan lan aku ngormati sensitivitas lan inspirasi dhewe

Urip sadurunge kacilakan mobil

Kanggo m y kabèh urip aku sumurup aku bakal ngewangi wong dipercaya piyambak lan roso utama. Aku miwiti bisnis sing mulang wong-wong saka ngendi, asal usul, lan kenapa dheweke ing kene, ngerti babagan spiritual. Aku mulang kaping pisanan wiwit 1987 .

Ora nggedhekake bisnis spiritual iki, mula saya ngganggu lan miwiti bisnis liyane .

Nalika bisnis saya tambah lan tenan, amarga aku fokus mbantu wong kanthi kesehatan nalika ngupayakake kesehatan. Aku njupuk suplemen nutrisi sing kuat lan nuduhake kabeh asilku (sing bisa uga asil saka suplemen iki) .

Iku sawise aku miwiti njupuk tambahan iki sing iku ketoke miwiti ganti ing badanku. Aku sinau dangu kepungkur nalika wong wis njupuk tambahan lan padha ora kadhaton prabédan banjur tambahan uga boten cecek kanggo sing wong kabutuhan. Nonton bangsa urip pangowahan, lan ndeleng ing wong muncul kanggo ngranggeh kesehatan lan nyisihaken ding piyambak saka pain, sing padha teka mung nampa, iki banget inspirasi kanggo kula. Umume aku ngenteni nalika lara lan ora ana sing bisa nerangake sawetara bebener sing gampang, yen nalika aku ngetrapake, menahi pengaruh gedhe kanggo kesehatan. Nalika semana aku dadi fokus banget kanggo mbantu sapa wae sing pengin pitulung kasebut.

Aku janji yen bathi sisan saka bisnis kesehatan iki regane \$ 5000 saben wulan, aku bakal mbiyantu wong ngerti babagan awake dhewe kanthi spiritual lan lelungan sajrone urip. Penghasilan saya saya mundhak luwih saka \$ 10.000 saben wulan lan aku lali karo janjine. Fokusku kabeh babagan ngasilake penghasilan luwih akeh. Kepiye wae aku wiwit ngrungokake wong-wong ing sekitarku sing fokus ing dhuwit yaiku dhuwit. Aku ora kelingan aku mati trek kanggo apa *aku* wanted kanggo nindakake karo *sandi* urip.

Sepira kerepe kedadeyan sing dijaluk dening ati, kita nundha nganti kedadeyan liyane. Kanggo umume wong saiki, iki asring ana gandhengane karo dhuwit.

Nalika semana

Kacilakan mobil 29 Juni 2003

Aku fasilitasi kamp kepemimpinan kanggo para pimpinan bisnis kesehatan ing akhir minggu kasebut ing deso. Kabeh uwong kesel banjur budhal mulih ing wayah awan awan dina Minggu. Aku budhal udakara jam 4 sore nalika janjian arep mulih kanggo mangan bareng klien. Lynette (sandi banjur bojo), Helen (adhine) lan sawetara wong katahan nuntut yen aku duwe travel wong karo kula tetep kula perusahaan. Aku jelas banget yen kudu lunga dhewekan.

Aku semangat banget seneng banget karo pakaryan sing ditindakake akhir minggu iki. Pungkasan minggu kasebut yaiku mbantu wong supaya bisa tanggung jawab sukses lan sadhar yen dheweke duwe kontrol asil ing urip.

Aku tekan kutha udakara sakjam suwene perjalanan telung jam lan krasa kesel banget lan ngantuk. Ing sisih liya kutha iki aku turu ing rodha. Ternyata ana wong sing ngetutake lan jarene aku wiwit nenun, nanging tetep ana ing pinggir dalan, lan uga wiwit alon.

Mobilku mabur liwat dalan liwat lalu lintas sing bakal teka lan nalika aku tekan jamban ing sisih liya dalan, kanthi udara saya gedhe banjur tangi. Nalika kantung udara ngebotake mobil ngisi bubuk putih lan aku ora bisa ndeleng apa-apa. Aku ora bisa ngatasi kenapa aku ora bisa ndeleng apa-apa.

Amarga aku ora bisa ndeleng apa-apa babar pisan, aku ora ngerti ing endi kemudi mobil lan nubruk gundul ing sisih kiwa tanganku, aku terus ngeterake ing sisih kiwa banjur nempok tanggul nganggo pipa.) lan loro ban ngarepe metu. Aku banjur nggebug tiang gerbang ing sisih tengenku lan menggok mangiwa. Aku krasa mobil mlaku ing sisih tanggul gedhe mudhun. Iki minangka saluran "V" sing jero. Aku ana ing sisih ngisor saluran tumuju ing sadawane.

Debu airbag saiki wis mudhun banget kanggo aku ndeleng tiang listrik sing ana ing ngarepku ... cepet banget. Aku nyoba nyopir lan mobil ora nate nanggapi setir babar pisan (mengko ngerti ban wis tiwas).

Sanalika aku ndeleng cagak sing lagi munggah, uripku katon cepet. Aku ndeleng Lynette (banjur dadi garwane) lan Amber (Putri umur 3 taun) lan tujuane lan aku ngerti iki dudu waktune kanggo mati.

Aku matur marang para malaikat kanthi temenan
"Iki ora, waktune ora bakal rampung!"

Nalika aku ngomong iki, cahya putih mlebu ing mobil saka ndhuwur lan ngubengi swirl lan mbungkusku aku karo energi proteksi. Sanalika aku diwenahi sesanti babagan mobil nempok ing tiang lan teka ing omah banjur aku mlaku-mlaku ing ngarep mobil karo wong loro sing nulungi, siji ing sisihku uga. Aku banjur ngerti aku ora apa-apa.

Aku santai lan nyerah ing kacilakan kasebut, ngerti yen aku ora apa-apa. ***Aku babar pisan ora wedi lan percaya tenan.***

Aku terus sadar kabeh wektu lan nalika mobil saya mandheg, aku ngerti yen ciloko dodo iku serius, nanging aku ora nate ngidinke, malah nganti sekedhik detik, aku mikir yen aku bakal mati. Aku percaya marang sesanti sing dakkirim saka tim pambiyantu spiritual nalika mlaku adoh saka kacilakan kasebut lan ora apa-apa.

Mobil kasebut nabrak tiang (polisi kira-kira 85 km / jam) ing tengah ngarep mobil banjur ngaso. Wong sing ngetutake aku jarene aku nyepetake tiang kasebut. Jebule kedadeyan kasebut amarga wong ora ngerti yen dheweke nyepetake akselerator dudu rem.

Mobilku mandheg lan aku berjuang banget supaya hawa ing paru-paruku. Rasane kaya angin (mengko aku ngerti yen paru-parku kebak getih).

Ora ana getih ing endi wae. Kasunyatanane, siji-sijine potongan sing dakkirim saka kacilakan kasebut yaiku potongan cilik ing sisih tengenku sing mung ana siji sentimeter getih.

Wong loro teka ing sisih sisih mobil lan aku bengok-bengok yen mobil kasebut lagi kobongan (bledug saka kanthung udara katon kaya asap) dheweke nyoba mbukak lawang mobil lan dijotake mundur saka kejutan listrik.

Kita ngerti mobil kasebut listrik nganggo batere mobil.

Aku saiki bisa narik napas sithik.

Aku kanthi ati-ati njupuk gulungan dhuwit kanthi dhuwit \$ 700 sing ana ing konsol lan ponselku.

Dheweke nyoba kaping pirang-pirang kanggo mbukak lawang nganti dheweke mbukak lawang drivere kanthi nyelehake driji ing sisih ndhuwur lawang sing dipasang lan banjur narik. Nalika lagi nyekel lawang, dheweke ngalami kejutan listrik. Saben panel ing mobil wis dikencengi. Mobilé rada cekak! Pintu pembalap uga rusak dening tunggul ing selokan.

Sawise lawange dibukak, jarene aja ndemek bagean logam apa wae. Dadi aku ati-ati banget muter-muter nganti inchi lan metu dhewe. Wong loro mau njupuk tangan lan nuntun aku menyang ngarep mobil yen aku lungguh. Iki kedadeyan kaya sesanti sing dakdeleng.

Aku ngerti ing njero ati yen turu aku bakal mati. Aku ngerti yen tetep lungguh, ora apa-apa. Aku lungguh karo dhengkul lan tanganku nyekel dhadha lan sirahku condong maju. Nalika aku lungguh, aku wiwit nyalurake energi menyang awak lan weruh kabeh ing njero awake dhewe sing luwih apik tinimbang sadurunge. Saben detik aku fokus ing proyek sing saiki dibangun ing awak.

Mobil mandheg ing endi-endi.

Airbag ora ono guno ing Laka tabrakan kaping, wiwit padha masang karo impact pisanan, kang ing kahanan iki luwangan lan ora nalika aku needed. Kantong udara banjur ora ana gunane nalika aku nemplek ing tiang kasebut (nyatane ana bolt sing metu saka setir ing endi sing dakenggetake).

Wanci sore jam 5 sore awan ing mangsa adhem, isih krasa padhang nanging wis adhem, mendhung kanthi angin semrawut.

Wong teka mlaku mlaku.

Ana wong wadon sing teka ing sisihku lan jarene perawat. Dheweke takon pirang-pirang pitakon, sing dakelingi yen aku ora masalah nanging lara banget lan ngalami masalah napas.

Ana wong sing nyelehake "selimut ruang" perak ing sekitarku kanggo anget. Hawane adhem saya gedhe.

Lynette lagi nempuh perjalanan udakara sakjam mula aku ngerti yen kudu muni dheweke. Aku uga ngerti dheweke durung ana ing ponsel. Ing mobilé yaiku Amber, April (putri tiri) lan mbakyuku Helen sing lagi ngandut karo anak kembar.

Aku muni banjur ninggali pesen,

"Hai, Mas, ngerti yen aku duwe prang lan dheweke bakal nggawa aku menyang rumah sakit kanggo mriksa. Kabeh apik-apik wae."

Aku banjur nyeluk Michael kanca cedhakku sing ana ing kemah lan sing manggen ing kutha sing nembe ditemokake liwat 10 menit wae.

Aku muni lan muni,

"Michael, aku ngalami kacilakan mobil sing serius lan aku butuh pitulungmu. Lynette bakal enggal teka ing kene lan aku butuh sampeyan ing kene nalika tekan kene, aku saiki mati lan mateni."

Michael tekan lokasi kasebut udakara 10 menit

Aku takon Michael kanggo nggoleki wong loro sing nggawa aku metu saka mobil kaya sing arep dakaturake matur nuwun. Michael bali marani aku lan ujar manawa NOBODY kudune ndemek mobil amarga tiang sing tak tumpaki nggawa 66.000 volt lan para insulator wis rusak lan 3 kabel wis mudhun ing tiang lan liwat mobil. Dheweke ujar manawa sapa sing ndemek mobil bisa uga bakal mati.

Dheweke mlaku-mlaku ngubengi wong akeh lan takon marang kabeh wong yen dheweke ngerti sapa wong loro kasebut sing ngeterake aku. Dheweke ora bisa nemokake lan wong-wong ujar manawa ora ana sing lunga saka lokasi kacilakan kasebut.

Polisi teka lan takon apa aku dhewe ing mobil kasebut. Aku kanthi otomatis ngomong "Ora" Ora mikir babar pisan yen dheweke takon marang aku. Dheweke lunga lan bali lan takon maneh apa aku dhewe ing mobil lan maneh aku ujar "Ora". Dheweke bali kaping telune lan takon kanthi kuwatir "Apa ana wong ing mobil sampeyan?". Aku ngerti kenapa dheweke takon nalika lagi golek jisim. Aku kaget amarga aku ngomong Ora lan saiki ujar "Ora, ora ana wong ing mobil karo aku".

Ambulans teka.

Petugas Ambulans takon marang aku. Banjur dheweke nemtokake aku kudu lunga menyang rumah sakit utama ing kutha paling cedhak

Petugas ambulan nyoba nyelehake aku ing papan tulang belakang. Dheweke mung mindhah 2 CM menyang mburi lan aku bengok-bengok mandheg. Nyeri iki luar biasa lan aku ngerti yen dheweke ora bisa ngudhunake kaya ngono amarga kabeh ketegangan ing awak. Banjur, aku bakal bali menyang posisi sing malih.

Aku kudu nahan awakku kanthi rapi kanggo nglindhungi iga sing jelas. Aku ngerti yen dheweke nyuda cara sing dienggo supaya kedadeyan sing elek, bisa uga mati.

Ing sirahe aku takon marang para malaekat, "apa sing bakal daklakoni?"

Para Malaikat Aku ujar manawa aku kudu tegas lan njupuk alih, lan menahi pitutur apa sing kudu ditindakake. Malaekat-Ku ngomong karo aku, "baleni karo wong-wong sing dakkandhakake marang sampeyan."

Dadi aku mbaleni tenan marang wong Ambulans apa sing diomongake karo malaikatku nanging ora dakkandhani babagan piweling,

"Iki sing bakal kita lakoni, sawetara wong bakal nyekel papan tulang punggung kanthi vertikal ing punggung lan alon-alon terus saya kuwat nganti bisa santai kabeh ototku (sing angel banget

kanggo nahan awak bebarengan) lan aku bakal ngidini dewan njupuk kabeh bobot awakku. Nalika krasa santai lan ngeculake otot, mula banjur bakal condong menyang papan. Banjur kanthi sinyal sampeyan, sampeyan bisa miwiti mudhun alon-alon alon-alon lan lancar supaya aku ora ngencengi otot maneh. Sawise aku diturunake, sampeyan bisa ngetrapake aku ing papan kasebut. Iki butuh wektu udakara 15 menit ”

Aku melu mental nalika ngeculake wektu iki, aku kudu percaya marang para pria lan malaikatku kabeh. Aku ngerti aku masrahake nyawaku. Dheweke nindakake iki lan aku ujar supaya miwiti ngudhunake aku lan dewan nanging kudu lancar lan alon! Butuh sawetara wektu. Sawise aku diturunake, aku ngandhani supaya ngetrapake aku ing papan kasebut.

Dheweke nindakake iki banjur ngeterake aku menyang troli.
Paramedik lanang teka ing mburi karo aku.

Sawise ing Ambulans ujar manawa dheweke bakal menahi morfin lan aku ujar "Ora".
Dheweke takon marang aku "apa sampeyan ora lara?" Aku ujar, "rasa sakit kaya sampeyan ora bisa mbayangake, rasa sakit sing ora bisa dipercaya".
"Dadi, kenapa kowe ora pengin morfin?" dheweke takon.

Aku mangsuli "Nyeri iku siji-sijine sing nyebabake aku dadi planet bumi. Aku kn o w ing atiku yen aku morphine aku mung mabur mati ing pati. Aku kn o w pain i s tetep kula diukum ing bumi, tetep kula saiki kanggo kasunyatan sing aku isih ha wis awak fisik ".

"Aku pengin 'bareng' nalika tekan rumah sakit lan bisa ngrasakake apa sing kedadeyan karo aku, mula aku bisa menahi katrangan marang kedadeyan sing sejatine". . Kanthi ngucapake iki, aku uga bakal mbesuk arep teka ing rumah sakit lan siap menahi informasi penting marang staf. Aku ora nate mikir sekarat . Dadi sawetara dina sabanjure aku terus ngomong babagan masa depanku lan apa sing bakal kedadeyan. Iki dudu pilihan sing sadar nanging minangka asil saka kapercayan sing ora kuwat yen aku bakal urip.

{nalika isih cilik, aku asring nyuda driji sikil lan lara banget. Ing sawijining dina, aku takon marang malaikatku, kepiye aku bisa ngilangi rasa sakit iki, malaikatku ujar "sampeyan ora bisa ngilangi rasa sakit, nanging sampeyan bisa nampa, dadi siji, sadar yen duweni fungsi." Dadi aku mikir, apa tujuane lara? Aku rumangsa yen lara yaiku ngandhani yen ana sing salah lan wilayah awakku kudu diwenehi perhatian. Dadi aku takon maneh marang malaikatku, "Apa rasa sakit minangka indikator area ing awakku sing butuh perhatian?" Wangsulane "Ya".
Aku banjur takon, "dadi yen aku ngakoni yen pain wis rampung, aku saiki wis ngerti kabeh perhatian sing dibutuhake lan aku wiwit nindakake tindakan sing dibutuhake, mula ora ana rasa lara maneh?" wangsulane bali "Ya".

Aku wiwit nindakake iki minangka bocah, aku kira durung umur 10 taun nalika ngobrol karo Para Pembantu Spiritual (malaekat), lan apa sing wis dakkerteni babagan rasa sakit bisa digunakake. Aku ngerti babagan nyalurake energi menyang area sing butuh mari kaya ngerteni babagan nyelehake tangan lan sepira kuate kanggo ngobati. Aku bisa nyuda driji sikil lan langsung nampa pesen lara lan njupuk tindakan setya yaiku

- 1) nampa pesen pain lan matur nuwun amarga wis rampung tugas,
- 2) nyalurake energi menyang wilayah kasebut
- 3) santai banget, coba pikirake yen rasa lara "lara" mung nalika ngirim pesen sing saiki wis ditampa.
- 4) Nyeri bakal langsung saya suda lan asring ilang kabeh. }

Wong Ambulans sing bareng karo aku ujar nanggung perjalanan kira-kira tekan kutha cilik sabanjure lan aku kandha ora apa-apa.
Kita lelungan alon-alon lan tanpa sirene (ora yakin babagan lampu)
Mlaku alon lan nglarani.

Aku rumangsa kabeh gonjang-ganjing lan saben gerakan lara banget. Aku tetep fokus karo kepinginan awakku, Cocok, Sehat, Kuwat lan Sehat. Aku nggambarake awakku kaya wis mari lan lengkap.

Ora suwe sawise mulih menyang rumah sakit, ponsel saya muni lan aku weruh yen janji sing dakkarepake nalika kecelakaan kasebut. Aku jarene kudu nelpon. Aku kudu ngandhani yen aku ora teka amarga dheweke lan kulawargane ngarep-arep aku mangan. Dheweke ujar manawa dheweke ora bakal mbatalake gulu kasebut. Nalika telpon lagi dering, aku ujar kanthi tenanan kanggo mbatalake lan dheweke ujar mung yen aku janji ora bakal mindhah. Aku ngucap Ya lan dheweke mblokir. Aku nelpon lan aku ujar yen ora bakal bisa nggawe janji lan kudu dijadwal maneh rong minggu maneh lan dheweke apik. Aku njaluk ngapura lan pamitan. Aku sadhar yen aku wis arep golek, amarga aku *pancen* jelas yen bakal pulih lan entuk janji kasebut sajrone udakara seminggu.

Aku uga ngomong ing ponsel karo Michael.

Aku tekan rumah sakit ing wektu sing padha karo Lynette lan Amber. Lan Michael uga teka ing mobil.

Nalika digulung, aku krungu wong ambulans lanang ngandhani perawat babagan aku, nanging ora bisa ngerteni apa-apa sing diucapake.
Kita ana ing bagean darurat.

Dheweke pengin ngethok klambi lan dakkandhani ora ngeculake kaos poloku amarga kaos sing dakenggo klambi sing penting banget lan aku pengin terus nganggo. Dheweke nerangake manawa angel banget kanggo nyopot lan aku ora setuju banjur ayo miwiti.

Sakit banget nalika nyopot amarga aku kudu ngangkat tangan lan muter-muter.

Aku duwe patah tulang rusuk lan sternum fraktur lan isih ora ngobati rasa lara.

Amber lan Lynette mlebu lan Amber ngangkat tanganku lan takon marang aku, "Bapak bakal ora apa-apa?"
Ing jalur iki kabeh wong mandheg lan meneng banget nalika ngenteni balesanku.

Aku nolehake sirahku lan ndeleng mripatku lan ujar karo nunjuk kabeh perawat lan dokter ing sekitarku "ndeleng kabeh wong-wong iki mlaku-mlaku?" "Ya" wangsulane Amber.
"Kabeh padha mlaku-mlaku amarga saiki dheweke ora ngerti yen aku bakal sehat-sehat!"
Sampeyan bisa krungu gulung pin ing ruang darurat kasebut. Ora ana sing pindhah utawa ujar apa-apa kanggo 15 detik.
Amber mesem lan santai lan terus nyekel tangan.

Aku iki ora sadar *nyoba* nganggo positif lan sadar makaryakke Techniques kaya ngandika bab kula ing sandi mangsa, nanging iki apa kedaden, paling obrolan lan pikirane aku wis padha

babagan kula kang ing sandi mangsa mengkonono soko karo wong. Aku ora sadhar iki nganti sawetara taun mengko, iki sing daklakoni.

Aku wis nindakake akeh tugas kanggo mbangun disiplin batin kanggo ngomong kanthi kuat lan positif babagan kahanan sing dakalami.

Aku ora ngidinake negativitas mlebu kesadaranku. Aku duwe niat nggawa kabeh wong sing ana ing sekitarku menyang lingkungan "iki bakal bisa mainake". Aku rumangsa nyengkuyung banget saka semangat lan ngrasakake roh ana ing sekitarku. Aku rumangsa landhep lan cetha karo sesanti. Ana rasa wedi sing ora ana. Aku terus percaya yen kabeh bakal apik.

Aku yakin apa sing dakkarepake bisa ditindakake kanggo kabeh wong, apa sampeyan percaya marang Gusti Allah, Yesus, Buddha, Mohammad, Roh utawa sapa wae sing ora ana sing ngerti. Sejatine jerone sesambungan karo Gusti Allah, utawa sampeyan dhewe, sing bisa nggawe apa wae sing sampeyan bayangake.

Iki mung bisa kedadeyan yen sampeyan ngidini sampeyan rawan lan ngidini sampeyan tresna marang awakmu tanpa sarat. Iki pancen butuh prekara, utamane wani.

Sampeyan mbutuhake ngeculake kabeh resistensi.

{Nalika aku nolak, aku sejatine fokus ing obyek sing aku nolak.

Sing nyedhaki aku kepincut amarga ana sebab lan aku ora ngerti apa sebabe biasane. Nalika aku nolak sesuatu, mula aku ora bakal ngalami. Bab sing dakkepengini minangka bagean saka yayasan sing ngidini aku mbentuk masa depan ON TOP. Nalika aku ora ngidini mlebu ing uripku, mula uripku dadi pola sing dakkendhepi lan apa sing dakkarepake terus saya maju.

Tanpa sadhar aku terus narik pengalaman sing bakal mbantu aku tuwuh dadi wong sing kudu dakkarepake mbesuk, wong kasebut bakal bisa ngatasi kahanan mbesuk sing durung dikarepake sampeyan ing kene lan saiki.

Sepira kerepe kita tekan ing papan sing ana ing urip lan ngucapake, "Pengalaman sing dakalami sadurunge mbiyantu aku wis siyap ngulandara sabanjure ing uripku". Nalika ngrasakake pengalaman sing narik kawigaten ing uripku, mula aku urip kanthi bebas lan gampang lan pungkasan ing papan sing tepat ing wektu sing pas.

Kadhangkala kita nolak alesan manawa LAIN menahi kita nindakake, biasane amarga iku sebab, lan mupangate dudu dudu awake dhewe. Nalika aku ndeleng, lan mesthine aku bakal nemokake, sebab aku duwe pengalaman tartamtu, mula aku nampa pengalaman kasebut lan mandheg nolak.

Kadhangkala aku nolak amarga aku ora jelas babagan tujuane sing luwih gedhe lan iki kaya disurung peteng nalika aku ora bisa ndeleng apa-apa lan ora ngerti apa sing ana ing ngarepku. Pikirake ... nalika aku ora ngerti apa sing ana ing ngarepku, mula aku bakal pengin luwih alon alon-alon, nanging yen ngerti apa sing ana ing ngarepku lan peteng aku bakal bisa maju kanthi luwih manteb.

Nalika mikir babagan pengalaman sing dakalami, aku nangani kanthi kuat lan takon marang aku, "apa sing nyiapake aku kanggo wayahe?" mula aku bakal menahi inspirasi sing mbantu aku ngerti, ndeleng, ngerti lan ngrasakake kepiye pengalaman sadurunge nggawe aku siyap kanggo pengalaman sing saiki dakwaca.

Aku wis mulang pirang-pirang taun iki lan makarya *Urip* .}

Aku lungguh ing kana nalika nyekel tangan Ambers lan ngobrol karo Lynette.

Ing sawijining wektu, aku digiring roda ing sisih sisih kamar darurat lan nduwe loro perawat sing ngadeg ana ing sisihku troli. Dheweke ngobrol karo siji lan sijine ujar yen dheweke ngalami masalah hamil. Aku ngrungokake lan ujar, "Aku bisa nulungi sampeyan!" Kalorone katon kaget banget! Aku nerangake manawa aku nyebar produk kesehatan sing apik tenan lan produk perawatan pribadi sing bisa mbantu dheweke. Aku nerangake manawa iki produk sing dadi feed awakku saiki kanggo mbantu nggawe awake dhewe lan iki dudu produk biasa. Aku nerangake pentinge ngilangi racun ing awak lan supaya ora nyelehake maneh. Aku nerangake manawa akeh produk perawatan pribadi bisa uga duwe bahan sing mbebayani. Aku uga nerangake manawa panganan kita ora duwe level nutrisi sing padha kaya sadurunge. Aku nerangake manawa akeh pasangan sing wis meteng sawise miwiti produk kasebut lan pasangan kasebut nganggep bisa uga produk sing nggawe bedane. Dadi, aku menehi nomer telpon lan menehi saran supaya dheweke telpon sawetara dina maneh lan aku bakal ngatur produk kasebut. Aku nindakake iki kaya-kaya mung ndeleg troli siyap mulih. Dheweke njupuk nomerku, nanging ora nate menehi panggilan

Dheweke nggawe scan kucing lan sinar-x. Aku isih meksa ora morfin nganti sinar x rampung.

Dheweke banjur nindakake kabeh sinar-x lan scan kucing maneh, aku ora ngerti sebabe.

Aku kelingan sajrone sinar x pisanan mikir babagan rasa sakit lan berjuang supaya tetep sadar. Nalika dikandhani aku kudu nindakake maneh, aku kelingan santai lan mung nampa lan banjur mlebu ing papan Zen. Aku ora ngelingi babagan x-ray pisanan, nanging elinga scan kucing kaping pindho lan sinar x cukup jelas.

Adhiku Helen mlebu lan ngobrol, uga Michael nanging amarga ana ruang darurat, dheweke mung ngidini siji-siji mlebu kajaba Amber lan dheweke ngidini Lynette mlebu bareng.

Aku ngobrol babagan perkara, ora bisa kelingan liyane kajaba aku nggawe manawa pacelathon kasebut minangka perkara normal saben dinane, TANPA babagan kacilakan utawa kondisiku.

Aku mesthi jelas lan setya babagan kepiye playune.

Aku wis telat banget, aku kira-kira tengah wengi, nalika digulung menyang Unit Perawatan Intensif, ing tahap iki aku mikir yen nampa morfin amarga ora kelingan lara.

Salah sawijining kanca sedulurku yaiku perawat ing unit perawatan intensif ing rumah sakit iki lan dheweke ngandhani adhine sawetara minggu mengko yen ahli bedah wis ngandhani perawat sing ngurus aku supaya nggawe aku kepenak amarga aku bakal seda nalika wengi ...

Dheweke diangkat menyang amben hawa sing alus lan Dokter menehi injeksi morfin langsung liwat sternum. Dheweke ujar "Iki bakal mbantu turu".

Aku ngomong marang dheweke, "Aku ora bakal turu, akeh banget tugas sing kudu daklakoni". Dheweke mandeng aku kanthi aneh, lan takon "apa maksud sampeyan?" Aku mangsuli "Aku duwe awak kanggo mbangun !!"

Aku terus-terusan nyalurake energi menyang awak menyang kabeh bagean sing butuh ditambahi. Aku fokus lan mbayangake organ internal sing nggawe awake dhewe lan

"normal". Aku nindakake terus-terusan, ing wayah wengi. Aku ora nate turu nglirik ... sibuk banget.

Lynette, Amber, April, Helen lan Michael kabeh teka kanthi terpisah kanggo ngucapake selamat wengi. Aku nemtokake manawa bakal nemoni dheweke ing wayah esuk, aku terus ngobrol babagan dheweke lan ing papan dununge. Dheweke wis memesan diri menyang motel lan wis mangan nedha bengi. Aku matur nuwun sewu lan menehi prekara kanggo ngomong yen aku tresna marang dheweke lan aku ora apa-apa. Aku pengin menehi jaminan supaya dheweke ora kuwatir amarga ngerti yen aku ora masalah.

Aku ngobrol karo perawat ing mburi amben, ora kelingan omongane. (dheweke bisa uga kelingan).

Ing sawijining wektu aku ujar manawa aku pancene kudu nguyuh. Dheweke menehi botol kasebut lan ora preduli, aku ora bisa kencing nalika turu. Dheweke ujar yen aku ora bisa ngatur, mula dheweke bakal masang kateter. Aku ujar ORA CARA yen bakal kelakon!

Aku nyoba luwih saka sak jam kanggo nguyuh botol nanging ora bisa. Aku ora nguyuh wiwit nedha awan ing dina Minggu, luwih saka 15 jam sadurunge.

Aku banjur duwe ide kanggo ngadeg lan wee. Aku takon karo perawat "Apa sampeyan bisa nulungi aku saka kasur?" lan dheweke takon "kanggo apa?" Aku ujar "Aku bakal jumeneng lan nguyuh" lan dheweke ujar "ora liya aku ngeculake sampeyan ngadeg!"

Aku ujar, "Aku jumeneng, sampeyan bisa mbantu aku turu saka amben utawa aku dhewe!"

Dheweke banjur nulungi aku lan butuh wektu udakara 5 menit supaya aku bisa ngadeg.

Ing kana aku ngadeg ing semi peteng nyeket ing sisih netes karo tanganku kiwa lan kencing menyang botol sing dicekel perawat kanggo aku.

Aku ngiseni lan wiwit kebanjiran ing lantai. Dheweke ujar "ngenteni aku bakal njupuk botol liyane" ujarku "ora bisa mandheg, aku ora ngerti kapan aku bakal bisa nindakake maneh". Aku ora pengin mandhegake aliran iki. Botol kasebut terus kebanjiran ing jubin.

Perawat kasebut wiwit ngguyu lan ujar, "Aku durung nate weruh ana sing ngisi salah sawijine! Kayane aku mung kudu ngilangke!"

Aku ngguyu cekakakan nalika ngguyu nalika iki dudu pilihan. Tawa sing dakenggo nang njero penting banget kanggo aku.

Dibutuhake 5 menit maneh supaya aku bali turu. Perawat lan aku wiwit ngobrol luwih akeh lan aku kelingan dheweke takon apa sing aku lakoni supaya aku kudu siyaga. Aku nerangake sebabe aku ora turu lan kerjaan sing daklakoni.

Aku khusus nyalurake energi ing awak, ndeleng awak saya sumunar kanthi cahya sing padhang lan ngisi area sing kurang cahya utawa ora padhang kaya liyane.

Iki carane daklakoni.

Aku ndeleng jagad raya lan mbayangake tanganku mulet menyang jagad raya kaya aku ngrangkul jagad iki dadi rangkulan. Nindakake iki narik energi, saengga saya kakehan tangane dadi saben tenaga aku mbayangake kekuwatan mutlak iki mula aku ngerti ana Luwih saka sing dakkarepake kanggo awakku dhewe. Aku mbayangno teka ing ndhuwur sirah ing kelenjar pineal (ing mahkota) lan mindhah awakku menyang papan sing dakkarepake dibutuhake. Aku weruh nggunakake tumpukan nutrisi, sing disimpen ing awak ing macem-macem panggonan

ing awak, saka suplemen sing apik sing wis dakkonsumsi. Pirang-pirang taun biyen wong ngomong marang aku, "Napa sampeyan ngonsumsi akeh suplemen?" lan aku biasane mesem lan ujar "Amarga aku bisa". Saben takon, aku mung percaya marang aku lan terus njupuk dheweke. Mung sawise kacilakan, aku ngerti yen penting banget kanggo njupuk suplemen kanggo pencegahan lan yen ana kacilakan. Umume wong kurang nutrisi lan nalika darurat nalika awak mbutuhake bahan baku supaya bisa didandani, awak kudu golek saka papan liya sing dianggep ora pati penting. Aku yakin iki minangka bagean integral saka kaslametanku .

Kadhangkala ing wayah wengi, aku nggawe corong gedhe lan aku njaluk malaekatku nyalurake energi iki kanggo aku lan ngirim corongku. Kanthi cara iki aku bisa nglampahi wektu liyane imagining mbangun awak lan dilakoni kabeh aktivitas ing sandi mangsa sing Aku uga pengin nggawe.

Aku mlaku-mlaku liwat Himalaya ing Nepal nalika pertengahan taun wolung puluhan lan seneng banget lan kepingin bali maneh. Wiwit lair Amber, aku wis nuduhake slide ing perjalanan lan ngomong babagan kepenake nalika kita nindakake bareng nalika umure udakara 20 taun lan aku meh sewidak. Aku mesthi ngerti aku kudu enom nalika nindakake iki lan awak sehat. Umume aku lara utawa lara lara punggung utawa ngelu banget lan liya-liyane. Aku ngerteni iki minangka kasempatan kanggo mbangun awak luwih apik tinimbang saiki. (Aku ora nate nyebut "sadurunge *kacilakan* " sadurunge urip ..)

Wengi kasebut ing perawatan intensif minangka fokus paling gedhe sing dakkarepake lan sing paling dawa uga saya fokus.

Esuke, ahli bedah toraks teka ing babak lan nggawa akeh wong (Dokter) , udakara 12 taun . Dakkira padha gumun yen aku isih urip.

Dheweke ngadeg ing mburi amben lan ndeleng grafikku. Dheweke nyawang aku lan ujar "sampeyan ngalami cedera serius" .

Aku noleh maneh lan ngomong "Bener" Aku jelas ora bakal nampa premis saka pratelan kasebut.

Pasauripune: "Aku kudu njupuk metu siji lan setengah lung s lan limpa Panjenengan. Nalika aku operasi, aku bakal bisa mbiji yen kudu nindakake perkara liya. "

Aku ndelok lan nuding dheweke banjur ujar, "Sampeyan ahli bedah dada?"

Wangsulane "Ya"

Maneh ngarahake driji menyang dheweke, aku banjur terus ngomong marang dheweke, "tugasmu yaiku ngandhani apa sing kudu daklakoni supaya ora kedadeyan". Nalika aku ngandika kula Aku nuding kanggo sandi potu lan banjur bali ing wong kanggo liyane saka ukara.

Wong-wong sing padha karo dheweke kabeh mundur sawetara.

Dheweke nyawang aku sawetara menit, meneng, aku takon marang para malaikat supaya dheweke entuk informasi sing dibutuhake, banjur dheweke meneng lan tenang, "njaluk perawat nuduhake sampeyan carane nggawe batuk sing didhukung lan aku pengin sampeyan kudu watuk getih nganti bisa. Aku uga pengin sampeyan mlaku-mlaku ambegan kanthi jero lan watuk getih sampeyan bisa. "

Aku ngomong "ok".

Dheweke lunga lan perawat lan aku mung ndeleng siji liyane.

Aku duwe tulang rusuk patah lan tulang rusuk sing rusak...
Ing idea watuk lan ambegan kanthi jero... ..

Aku lungguh ing kana sajrone sajam nglumpukake wani kanggo tangi lan mlaku-mlaku.
Aku banjur matur karo perawat yen aku butuh tulung kanggo tangi saka kasur lan dheweke ujar, "Aku ora ngidini sampeyan tangi."
Aku ujar "Dokumen jarene aku kudu tangi lan mlaku-mlaku lan ambegan kanthi jero lan iku sing bakal daklakoni".
Dheweke ujar kanthi tegas "dheweke ora ateges saiki"
Aku mangsuli, "Aku saiki lan sampeyan bisa nulungi aku tangi utawa tangi dhewe."

Dheweke duwe grip ing raine lan nulungi aku. Kurang luwih 5 menit kanggo mbantu aku turu lan ngadeg. Rasane kaya prestasi nalika ngadeg ing kana. Aku budhal alon banget. Siji langkah saben 5 detik. Aku ambegan jero lan watuk getih kaya sing wis daklakoni sawetara kaping nalika ing kasur. Saben batuk getih aku mandheg. Banjur budhal maneh. Aku wis nyedhak udakara 15 langkah saka amben lan aku rampung ora kasapu. Aku ora duwe tenaga maneh lan aku noleh lan ora percaya sepira kadohan ambenane. 15 langkah bali menyang amben kaya sing wis dakatasi bengi sadurunge. Setel pandhanganku lan bayangake awakku sing nanggapi. Aku bali turu lan turu ing kana mbalekake maneh.
Awakku lemes banget. Aku wis nindakake pirang-pirang maraton sajrone uripku lan limalas langkah kasebut nyebabake aku luwih kesel tinimbang para maraton.
Ing kacilakan kasebut, saben otot ing awak saya ilang kekuwatan lan kayadene bayi sing kudu nggawe kekuatan saben otot.
Aku terus ngupayakake nyalurake energi menyang awak lan mbayangake awak sing nggawe awak dhewe.
Perawat kasebut isih lungguh ing mburi amben, nonton aku kaya liyane nalika wengi.

Sawise sakjam aku ngomong aku siyap ngerjakake maneh. Dheweke nulungi aku lan aku budhal. Aku pungkasane nindakake puteran lengkap ing unit perawatan intensif.
Sepisan maneh aku turu maneh ing kasur.

Nalika aku turu ing kana, perawat takon marang aku, "apa sampeyan ngerti bejo sampeyan?"
Aku mangsuli, "Dakkira ora, mula sampeyan lagi takon pitakon"

Dheweke ujar, "Ana prekara sing diarani kecelakaan pati kanggo kacilakan mobil tartamtu , iki tegese amarga kacepetan kasebut lan ing ndhuwur kabeh wong ing mobil kasebut mati . Kanggo sirah tabrakan menyang obyek sing tetep (kaya tiang) kacepetan pati suwidak sewidak km / jam. Ing minggu iki, kita duwe loro wong sing beda ing kene sing kecelakaan padha karo sampeyan, tumuju tabrakan langsung menyang tiang. Kalorone nindakake sewidak kilometer sejam lan kalorone mati, nanging sampeyan isih nindakake 85 km / jam lan sampeyan urip. Sampeyan pancen bejo. ”

Aku ngerti dudu nasib, nanging uga rumangsa yen dheweke ora pengin ngerti kepiye carane daklakoni. Aku lungguh ing kana lan takon marang para malaikat, "kenapa aku bisa slamet, nanging dheweke ora bisa urip?"
Balesan saka wong-wong mau wis jelas lan "sampeyan njaluk tulung"

Aku takon maneh, "apa sing ditindakake wong liya?"

Padha ngandika "padha s ee Pole teka munggah lan ngomong 'Oh ora !! Aku bakal mati!' lan dheweke bakal mati. ”

Aku lungguh ing kana mikir bab iku kanggo sawetara wektu.

Aku mikir babagan kabeh karya pangembangan pribadi sing wis daklakoni dhewe sajrone pirang-pirang dekade lan kepiye kepengin ngerti watese (utawa tanpa wates saka awakku dhewe) lan kepiye aku sinau percaya marang aku lan apa sing dak rasakake. Aku mikir nalika gedhe nalika aku kuwatir karo apa sing dipikirake wong liya babagan aku, lan apa aku nindakake perkara sing "bener". Aku mikir babagan akeh barang. Aku ngerti dudu nasib ...

Aku kapandeng bali ing gesang kawula lan temen maujud pilihanipun aku wis digawe nalika wong-wong iki mulangi kula ora apa soko sing *padha* ora kaya, nanging aku sumurup ana hak kanggo *kula* .

5 taun sawise kacilakan, aku nindakake latihan ing bisnis kira-kira 100 wong lan wiwit crita nalika aku nyilem langit, banjur ing tengah latihan, aku dumadakan ngerti yen aku ora nyilem langit aku bisa uga tiwas ing kacilakan kasebut. Aku ngadeg ing sisih ngarep kamar kanthi nyata katon lan nresnani kekuwatan lan kekarepan kanggo ngetutake apa sing dakkarepake ing ati sing cocog karo aku. Ayo dakcritakake karo sampeyan crita...

Mbalik ing pertengahan taun wolung puluhan (umurku rong puluhan) aku urip ing kutha gedhe ing negara Victoria, lan ing sawijining wengi aku nonton salah sawijining pertunjukan gaya urip lan ana segmen ing langit Tandem nyilem ing endi sampeyan menahi tali karo wong sing wis rampung sawetara ewu mlumpat supaya dheweke ngerti apa sing ditindakake banjur sampeyan mlumpat metu saka pesawat sing apik banget lan plummet menyang tiba gratis ing bumi. Aku wis kepengin nglakoni nyilem langit pirang-pirang taun, nanging ngerti yen aku nindakake aku, aku bakal mati. Aku rumangsa ora apik babagan tali sing ora bisa digunakake lan chute ora mbukak. Dadi kanthi nyilem langit tandem aku ora prelu kuwatir amarga wong sing wis pengalaman bisa ngatasi kahanan apa wae.

Aku mbesuk stasiun TV esuk lan ngerti ing ngendi dheweke nindakake tandem jumping. Ana ing sanjabane Sydney . Ya ora apa-apa amarga bapakku urip ing Sydney lan aku bisa lunga terus karo dheweke lan nyilih mobil. Aku memesan pesawat, nuli menahi dheweke lan dakkandhani yen aku bakal teka, (aku cukup pinter ora ngandhani kenapa aku teka).

Aku tekan Sydney patang dina sawise aku ndeleng acara lan nyilih mobil banjur ngeterake rong jam menyang jalur udara sing dioperasikake.

Aku bisa uga nambahake yen ing wektu iki aku ngalami akeh masalah. Aku tresna karo bocah wadon iki nanging ora bisa mlaku. Aku uga maca buku buku Richard Bach sing diarani Bridge Across Forever. Buku iki ngemot konsep jodho lan apa sejatine kita pinesthi kanggo wong tartamtu. Bagéyan saka buku sing dakwaca nalika teka ing Sydney yaiku nalika Richard ora bisa ngatasi hubungan karo jiwane lan munggah ing pesawat mesin cilik . Tabrakan lan chute ora bisa. Kahanan kasebut pancen kaya apa sing dakkarepake. Aku kepengin weruh apa Roh nyoba ngandhani aku supaya ora ngetutake aku bakal mati sadurunge jamane. Ing njero ati aku ngerti yen kudu diterusake. Aku ngerti yen pengin ngalahake wedi mati. Aku ngerti pentinge. Sampeyan butuh 20 taun maneh kanggo ngerti apa pentinge. Aku uga ngerti manawa rong dina ing Sydney nggawe aku kuwat banget supaya bisa wedi lan ora bisa dikendhaleni karo sing ora dingerteni.

Nalika aku tekan plabuhan udara lagi sibuk pesawat mabur lan wong-wong padha pindhah mrana-mrene. Dina iku awan sing apik banget awan banget lan srengenge katon padhang.

Aku ndhaptar lan mbayar dhuwit. Dheweke nerangake manawa dhuwit kasebut ora bisa dibalekake. Dheweke nggawa aku liwat latihan lan cocog karo aku.

Angin munggah lan aku banjur dikandhani yen ing ndhuwur bantere angin ora bisa tandhing nyilem sanajan nyilem langit biasa isih kedadeyan. Sajrone awan nalika ngenteni angin bakal mati, aku maca bukuku lan ndeleng langit liyane nyilem lan ngunjungi jamban kaping pirang-pirang nganti ora ana apa-apa maneh ...

Aku ngenteni sedina muput kira-kira jam 10 esuk nganti maghrib . Dheweke paling njaluk ngapura lan ujar yen bali jam 5 esuk, angin mesthi banter nalika esuk lan aku bakal bisa mlumpat. Aku ngomong ok lan mulih.

Aku tekan omah lan nedha bengi, maca bukuku sewengi, aku kepengin ngerti apa Richard seda. Aku nyoba ngerti apa ana pesen kanggo aku ing buku kasebut. Crita iki kedadeyan sadurunge aku sinau komunikasi kanthi jelas , kaya saiki , karo para malaikat / pembantu spiritual.

Aku tangi turu lan turu sarapan nalika ngerti yen ana kedadeyan sing bakal liwat aku...

Aku tekan plabuhan udara jam 5 esuk lan hawa isih ana. Wong lanang padha gumun amarga aku teka. Padha ngandika sing oleh wis *tau* teka bali ing dina sabanjure. Dheweke nggawa aku munggah ing pesawat lan ing sisih ndhuwur, aku dikon metu ing piring logam cilik ing ndhuwur rodha. Piringe mung ukurane cukup kanggo setengah sikil. Aku nggantung ing batang logam **pancen wedi banget** . Aku sejatine rumangsa kepengin mati.

Aku ora bakal narik metu lan yen aku sengaja mati ing kene lan saiki uga ngono. Wong lanang sing ngetrapake aku bengok-bengok "Langsung" lan aku ngeculake. Ing wektu kasebut, aku setengah sadar. Mripatku mbukak nanging kabeh ireng. Aku ora sadhar babagan lingkungane, utawa ing endi aku utawa apa sing kedadeyan. Nanging aku keprungu swara adoh saka kadohan. Swara kasebut bengok-bengok nalika nyelehake sikilku nalika lagi tiba. Cangkeme ana ing sacedhake kupingku nanging keprungu kaya adohe jarak siji mil. Sawise sawetara wektu, aku ndhelikake sikil, ora ngerti apa sing kedadeyan utawa sebabe. Rasane kaya ngimpi lan yen aku dadi jabang bayi lan aku ora ngerti apa sing kedadeyan utawa ing endi aku. Nalika nyelehake sikilku, kita ora bisa muter lan dheweke kandha marang aku "siji detik maneh lan aku bakal narik tali rip".

Kita bebas tiba ing bumi lan aku ngerti ing tahap iki **pancen** ora ana sing bisa ditindakake. Yen aku arep mati ing wektu iki, aku ora bakal bisa mandheg. Dadi aku mutusake seneng lelungan kasebut . **Aku nampa kahananku.**

Aku ndeleng-ndeleng lan ora percaya yen anane lagi aneh yen rumangsa tiba saya cepet. Pungkasane dheweke narik tali rip lan aku ngetokake "whoopee" !!! Dheweke ujar karo aku "Kabeh padha nindakake". Kita mudhun lan mlebu ing njero bunder cilik kasebut. Kabeh penyelam langit liyane marani aku lan takon, "Apa sampeyan tresna?"

Aku mangsuli "Pancen!"

Dheweke banjur ujar, "Apa sampeyan bakal nindakake maneh?"

Aku mangsuli "Ora"

Kabeh takon marang aku,
"Napa mboten?"
Aku mangsuli "amarga saiki aku wis tekan kana lan nglakoni!"

Pengalaman kasebut ndadekake aku dadi bisa ngeculake wedi mati.

Bali menyang rumah sakit ing unit perawatan intensif.
Sajrone awan aku isih fokus banget kanggo ngobati awakku.
Kaping telune tangi mlaku lan ambegan kanthi jero, aku budhal ngubengi perawatan intensif. Saben mlaku-mlaku perawat mau ana ing sandhinge aku sing siyap nulungi yen prelu. Dheweke ora nate nyekel aku nalika mlaku-mlaku, dakkira dheweke ngerteni pentinge aku nindakake dhewe.
Kaping telune dheweke takon marang aku, "Apa sing sampeyan weruh ing sekitar sampeyan?"
Aku mangsuli "Akeh wong sing ora sadhar"

Suwene suwene 16 jam nalika aku lagi perawatan intensif, iki mung wektu aku mriksa pasien liyane, ora amarga aku ora nggatekake, yaiku yen dheweke ora sadhar utawa sadhar.

Dheweke banjur ujar, "Napa sampeyan ngira iki?"
Aku nyekel tangane, banjur metu lan ujar, "Aku ora pengin ngerti, aku fokus supaya sehat!"

Dheweke banjur matur marang aku, "Aku wis nelpon ahli bedah sampeyan saben 15 menit lan ngandhani yen sampeyan ora kalebu ing Unit Perawatan intensif". Aku mesem lan setuju karo dheweke.

Wektu mlaku-mlaku, aku nindakake rong lap ing ruangan gedhe. Sajrone puteran nomer loro, dheweke takon marang aku "Apa kowe gelem adus?"

Aku nyawang dheweke lan ujar manawa aku bakal lan aku yakin bakal ngewangi aku luwih apik lan rumangsa kepenak lan seger.

Nalika aku turu maneh, dheweke kandha yen dheweke bakal siyap-siyap siyap lan dheweke bakal enggal njaluk aku. Dheweke saiki nilar aku dhewe. Tandha sing jelas yen dheweke bisa ndeleng aku luwih apik (sanajan aku ora ngerti babagan iki).
Setengah jam mengko dheweke bali lan njupuk aku. Aku tangi isih butuh pitulung dheweke lan banjur budhal menyang kamar mandhi.

Dheweke mbukak sandhangane lan njagong aku kanthi telanjang ing salah sawijining kursi plastik putih kasebut lan nyelehake shower genggam ing tanganku lan ujar yen bakal enggal bali. Aku ora bisa mindhah apa-apa, sing bisa tak lakoni mung lungguh ing posisi sing padha karo dheweke. Aku ora bisa mindhah banyu babar pisan.

Kayne dheweke wis suwe nalika dheweke bali lan nundukake sirahe ing ngarep lawang. Dheweke takon apa aku apik-apik, sing dakkandhani ya.
Dheweke banjur ujar, "Aku duwe perawat ing kene, apa ora yen mlebu?"
Karo mesem banget, aku takon "lan apa sing pengin ditingali?"
Dheweke mangsuli kanthi ngguyu cekak, "Dheweke pengin ndeleng sampeyan ing kamar mandhi!"
Aku ngguyu maneh karo ngucap "Aku ngira ... nggawa wong-wong mau mlebu!"

Perawat liyane kabeh padha rame ing kamar mandhi nalika aku lungguh tanpa wuda nyekel shower. Perawat ngandika "suwene d o sampeyan mikir intensif unit care iki wis kene?"
Aku ujar, "Aku ora ngerti, kira-kira 70 taun kepungkur. ”
Dheweke ujar, "ya, lan sampeyan sing pertama sing nate siram. Kita ora bisa ngerti sebabe dheweke adus ing Unit Perawatan Intensif supaya wong-wong diwenehi bathon spons! ”

Kita kabeh ngguyu.

Dheweke terus nerangake kepiye pancuran biasane digunakake minangka kamar panyimpenan mula dheweke kudu ngresiki lan ngresiki.

Lynette lan Amber asring ngunjungi aku nalika awan.

Udakara jam 4 sore, rapi teka lan nggawa aku metu saka Intensive Care lan nggawa aku menyang bangsal.

Sawise aku digiring menyang bangsal, Lynette lan Amber nggawa aku menyang kantin rumah sakit lan aku kabeh padha mangan bareng lan ngobrol babagan barang-barang biasa.

Dina Senen bengi iku aku seneng turu nanging ana perawat saka neraka ing bangsal sing nubruk kabeh naman, susu lan ember lan mlaku mubeng mubeng sewengi.

Aku ngemot ing krim dada sing istimewa banget lan njupuk suplemen nutrisi khusus sing biasane dakombe saben dina . Lynette nggawa dheweke menyang aku.

Ing dina Selasa esuk teka kanthi tertib lan nggawa aku bali menyang sinar-x lan njupuk sinar-x dada banjur nggawa aku menyang kasur maneh.

Saben jam lan kadang asring mlaku-mlaku mlaku-mlaku ing koridor isih ambegan jero lan isih watuk getih sithik. Aku mandhiri lan mlaku kanthi kecepatan luwih alon tinimbang langkah lumaku sing normal.

Aku duwe sawetara telpon lan sawetara pengunjung. Salah sawijine pengunjung kasebut yaiku perawat perawatan intensif sing dadi kanca saka adhine.

Nalika aku ana ing bangsal, ana perawat mlebu sing nindakake penelitian babagan sebab-sebab sing nyebabake kacilakan mobil serius, saengga pabrikan mobil bisa nyetel desain mobil supaya nyuda cidera kasebut.

Dheweke takon akeh pitakonan

Siji pitakon yaiku "apa ana sing ngalangi penglihatanku?"

Wangsulane "Ya"

Dheweke takon, "Ana apa?"

Aku mangsuli "Mripatku!"

Dheweke nulis ora ngerti yen aku wis guyon banjur dheweke ndeleng karo aku lan bisa ndeleng dheweke lagi menilai. Dheweke banjur ngguyu.

Aku banjur ujar "bledug airbag mandheg aku supaya ora bisa ndeleng ing endi kemudi mobil kanthi aman"

Perawat kasebut uga biarawati. Dheweke ngobrol karo aku babagan hebat banget yen aku isih urip. Nalika dheweke wawancara karo aku, ana insinyur sing menilai mobilku. Seminggu mengko nalika aku lan kancaku Michael ndeleng mobil lan nglumpukake sawetara barang, wong sing nyimpen iku takon "ana pirang-pirang wong sing tiwas ing kono?" Michael ngandika sing ora di e d, lan sampeyan are looking ing wong kang slamet iku. Dheweke kaget banget lan ujar yen luar biasa aku isih urip (utawa tembung sing padha)

Ing dina Rebo esuk, ahli bedah toraks teka menyang aku lan narik sandiworo ngubengi aku lan nuli geleng-geleng banjur ujar, "Aku durung nate ndeleng babar pisan ..."

Ing wektu iki aku bener-bener mikir, "bisa uga iki luwih ala tinimbang apa sing dakkarepake kanggo dakelingake ..."

Dheweke ujar, "Aku ora percaya sinar-x sing dak wingi aku nelpon ahli bedah toraks ndhuwur saka Melbourne lan aku lan dheweke wis siyam suwene 24 jam nyapu sinar-X wiwit dina Minggu sore lan wingi esuk lan dheweke setuju karo diagnosis asli aku sing njupuk siji setengah paru-paru sampeyan. Dheweke uga setuju karo diagnosis sing daklakoni saiki, yen sampeyan saiki duwe rong paru anyar para remaja sing ora nate ngrokok "

Aku kandha, "Aku umur 43 taun"

Dheweke ujar, "Aku ngerti ..."

Aku seneng banget ... aku wis sukses...

Aku takon "saiki apa?"

Wangsulane, "Sampeyan bisa mulih"

Aku takon "kepiye cepet?"

Wangsulane "secepat mungkin. Aku krungu sing mengkonon Techniques marasake awakmu, lan sing y utawa sing uga njupuk tambahan, lan iki cetha wis digunakake kanggo sampeyan lan sampeyan bakal luwih mati ing ngarep. "

Nalika angkat aku teka sakjam mengko kanggo nggawa aku mulih, aku metu saka rumah sakit kanthi kukusku dhewe.

Sajrone rong minggu kacilakan aku bisa nggedhekake dodo kaya Tarzan.

Iga sing rusak lan sternum fraktur wis mari kanthi apik.

Apa bakal nggumunake yen kita kabeh percaya marang awake dhewe lan ide lan inspirasi sing dijupuk?

Apa sejatine kita percaya tenan karo awake dhewe?

Aku ngerti liwat taun wiwit 1987 yakin lan dateng aku ing aku lan apa aku saged , wis tambah enormously. Iki utamane amarga kerja sing padha saiki dakwaca liwat www.enjoyinnerpeace.com.au Ing situs web iki, ana pirang-pirang barang sing ngidini sampeyan ngupayakake tuwuhing spiritual sajrone sampeyan ing omah utawa liwat bareng karo wong liya sing padha kaya pikiran ing perjalanan sing padha.

Yen sampeyan pengin sinau babagan kerjane karo Pandhuan Roh kaya John utawa pengin sinau luwih lengkap babagan sapa sejatine sampeyan, saka ngendi sampeyan teka , menyang ngendi lan kenapa sampeyan ana ing kene , banjur goleki situs web www.enjoyinnerpeace.com.au

Sawise ana ing situse

Sepisanan deleng video 20 menit ing tab Our Story

Kapindho buku ebook.

Sing kaping telune sampeyan bisa buku Program Studi Ngarep , sing bisa digunakake dhewe , ing omah sampeyan

Papat kaping dhewe kanggo konsultasi siji-sijine kanggo Profil Orientasi ing endi sampeyan nggawe / nyaring komunikasi kanthi rong arah kanthi jelas karo para pembantu spiritual.

Gumantung carane adoh sing arep nguber wutah kasukman ana sing liwat 600 Kursus spiritualitas lan layanan liyane akeh dhuwur.

Jelajahi situs web www.enjoyinnerpeace.com.au lan aku duwe pitakon .

John ngubengi jagad sing mulang wong-wong babagan cara ngobrol karo Pandhuan Roh, percaya marang awake dhewe, golek tujuane urip lan kudu wani ngupayakake.

Yen sampeyan pengin John teka ing wilayah sampeyan, hubungi dheweke utawa staf liwat situs web www.enjoyinnerpeace.com.au .

Uga yen sampeyan uga fasih migunakaken basa Inggris lan ana kasalahan ing nerjemahke ing saka versi Inggris kanggo versi dijarwakake iki mugi ngerti kantor lan yen seneng diperiksa maneh terjemahan kanggo kita banjur kita bakal seneng nerusake versi document tembung kanggo sampeyan kanggo sunting. Matur suwun rumiyin sampun nulungi ☺